

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Majchrowski (przewodniczący)

SSN Mariusz Łodko

SSN Paweł Zubert (sprawozdawca)

w sprawie sędziego Sądu Okręgowego w K. B. M.,
po rozpoznaniu w Izbie Dyscyplinarnej na posiedzeniu w dniu 22 lutego 2021 roku
wniosku adw. R. B. – pełnomocnika sędziego Sądu Okręgowego w K. B. M. o
stwierdzenie niewłaściwości Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego do
rozpoznania zażaleń na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia z 12 października
2020 r., sygn. akt I DO 42/20,
na podstawie art. 26 § 2 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 roku o Sądzie Najwyższym

postanowił:

przekazać Prezesowi Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych Sądu Najwyższego wniosek adw. R.B.
- pełnomocnika sędziego Sądu Okręgowego w K. B. M. z dnia 15
lutego 2021 roku o stwierdzenie niewłaściwości Izby Dyscyplinarnej
Sądu Najwyższego do rozpoznania zażaleń na uchwałę Sądu
Najwyższego z dnia z 12 października 2020 r., sygn. akt I DO 42/20.

UZASADNIENIE

W dniu 14 września 2020 roku prokurator z Wydziału Spraw Wewnętrznych
Prokuratury Krajowej, w sprawie o sygn. akt PK XIV Ds (...), skierował do Sądu
Najwyższego wniosek o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej
sędziego Sądu Okręgowego w K. B. M..

Uchwałą z 12 października 2020 r., sygn. akt I DO 42/20, Sąd Najwyższy uwzględnił powyższy wniosek i zezwolił na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego Sądu Okręgowego w K. B. M. za przestępstwa wskazane we wniosku (pkt I), zawiesił sędziego objętego wnioskiem w czynnościach służbowych (pkt II) i obniżył jej wynagrodzenie o 50% (pkt III), kosztami postępowania obciążając Skarb Państwa (pkt IV).

Powyższe rozstrzygnięcie zostało zaskarżone w całości na korzyść sędziego B. M. przez jej pełnomocników - adwokata R. B. oraz sędziego Sądu Okręgowego w K. M. C..

W dniu 13 listopada 2020 roku akta sprawy wraz ze złożonymi środkami odwoławczymi wpłynęły do Wydziału II Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego, gdzie zostały zarejestrowane pod sygn. II DO 120/20 (obecnie II DIZ 27/21).

W dniu 17 lutego 2021 roku do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek adw. R.B. z dnia 15 lutego 2021 roku o stwierdzenie niewłaściwości Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego do rozpoznania zażaleń na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia z 12 października 2020 r., sygn. akt I DO 42/20 oraz o zawieszenie postępowania w przedmiocie stwierdzenia niewłaściwości do czasu wydania przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej orzeczenia w sprawie C-791/19. Wniosek ten został oparty o zarzut dotyczący braku niezależności Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z treścią przepisu art. 26 § 2 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 roku o Sądzie Najwyższym do właściwości Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych należy rozpoznawanie wniosków lub oświadczeń dotyczących wyłączenia sędziego albo o oznaczenie sądu, przed którym ma się toczyć postępowanie, obejmujących zarzut braku niezależności sądu lub braku niezawisłości sędziego, a sąd rozpoznający sprawę przekazuje niezwłocznie wniosek Prezesowi Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych celem nadania mu dalszego biegu na zasadach określonych w odrębnych przepisach.

Mając powyższe rozwiązanie ustawowe na uwadze należało wniosek adw. R.B. przekazać Prezesowi Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego celem nadania mu dalszego biegu.

Z tego powodu Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.